

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

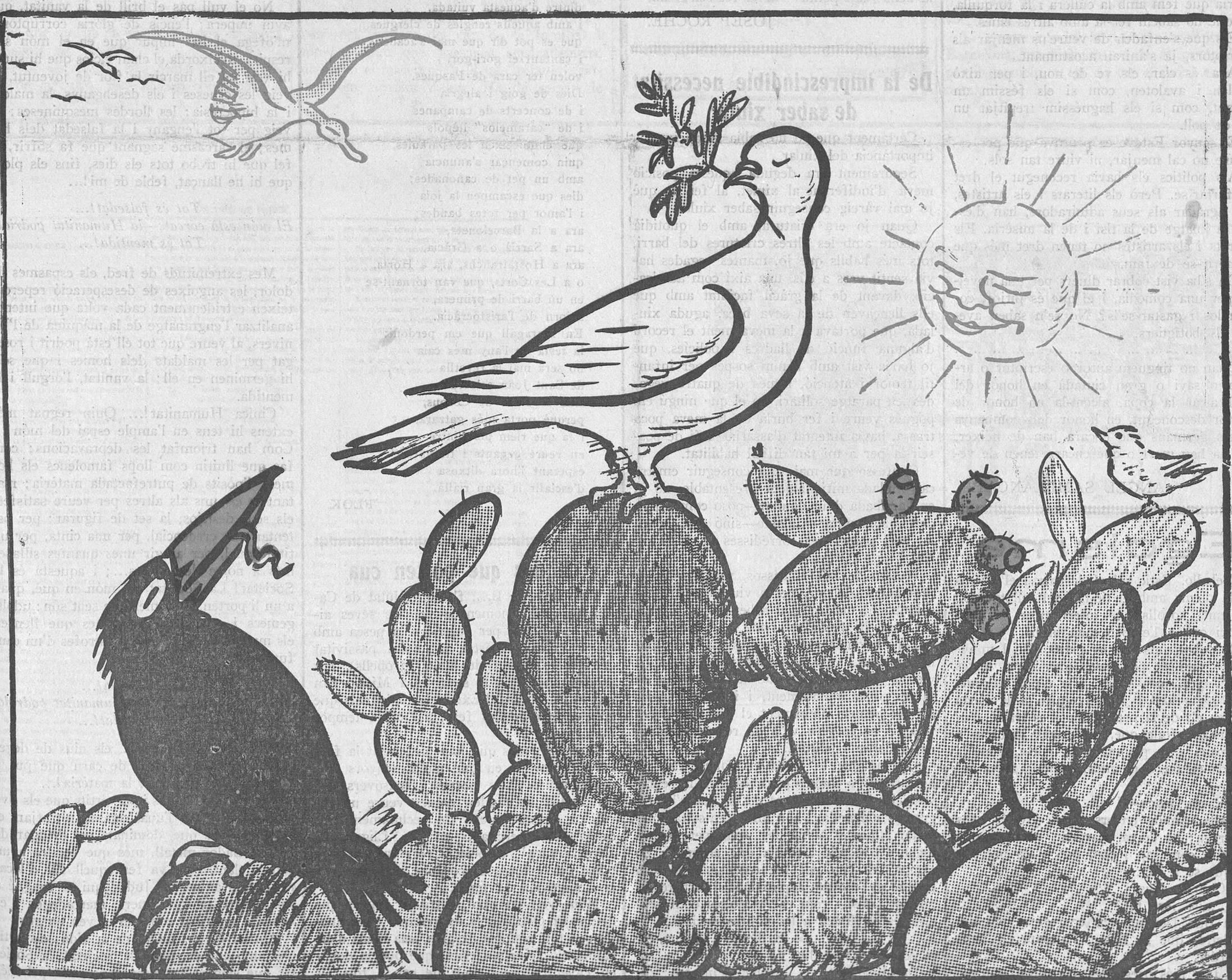
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA PAU

Aquest número ha sigut visat per la censura

governativa

Els àpats

La setmana passada uns quants amics varem oferir un àpat a en Lluís Capdevila, el Petroni i el Brummel de les nostres joves lletres.

Aquest àpat és el número doscents de la sèrie, dela sèrie de mil cincents que pensem celebrar aquest any.

Alguns s'indignen d'aquesta golafreria immoderada, de què fem ostentació la gent de ploma.

No és golafreria. Es afirmació d'un dret, del dret a la vida que tenim també els que suem tinta, els treballadors més o menys intel·lectuals.

Es una innovació i una renovació que introduïm a les nostres velles costums. Hi ha res més nou, en efecte, que veure menjar a un poeta?

Això no és sols una innovació. Això és quasi una revolució, la mica de revolució diària que fem amb la cullera i la forquilla, perquè no sabem fer-la amb altres eines.

Els que s'enfaden de veure's menjar als escriptors, ja s'aniran acostumant.

Ara, és clar, els ve de nou, i per això criden i avaloten, com si els féssim un afront, com si els haguéssim trepitjat un ull de poll.

El senyor Esteve es pensava que per escriure no cal menjar, ni viure tan sols.

Als polítics els havia reconegut el dret a afastar-se. Però els literats i els artistes, per agradar als seus admiradors, han d'és-sar la imatge de la tisi i de la misèria. Els literats i els artistes no tenen dret més que a morir-se de fam.

On s'ha vist cobrar diners per una novel·la, per una comèdia, i el que és pitjor, cobrar-los i gastar-se's? No se'n saben averir els botiguers.

Quan no tinguem autor o escriptor o artista o savi o gran ciutadà en honor del qual alçar la copa, alcem-la en honor de l'autor desconegut, en honor dels companys i dels germans que encara han de néixer, que ja han mort o que encara tenen de venir.

ANGEL SAMBLANCAT.

Egoisme

Treballó. Estic sol al despatx i el ris-ras de la ploma amb el tic-tac del rellotge són els únics sorolls que interrompen el gran silenci que a l'entorn meu hi ha.

De sobte, uns passos petits, els d'un infant, dominen, per ésser més forts, altres més febles, més suaus. Els d'una persona gran segueixen a aquests quan a la porta arriben els de la petita, doncs es tracta d'una nena bufona que, amb unes joguines a les mans s'ha plantat a la porta, fixa la mirada en mi, com interrogant la meva actitud.

—Passa, maca—li dic.

I ella camina envers a mi. No és gens temorega; es deixa acaronar, amanyagar i contesta com sap i com pot a les preguntes que se li fan.

—Com te dius?

—...ada...ez...tat.

La que l'acompanya corregeix, omplint les lletres que hi falten, i posant els mots en ordre.

Li faig més preguntes, i a totes contesta. Estic satisfet, content d'haver-la trobat. A

tots estima. Li demano les joguines i—cosa estranya, tractant-se de criatures—me les entrega totes. Jo demostro alegria i ella satisfacció. Satisfacció que té perquè m'ha fet content.

Li ensenyó tots els objectes, car ja som ben amigüets, i ella tot sels remena. Tants timbres com hi han, tants en toca i gosa amb el so.

Quan les estones són bones, passen de pressa. Això fa que digui:

—Tan aviat? —quan l'altra tracta d'endur-se-la.

Resto sol, pensatiu i enyorat. Aquella joia de nena m'ha conquerit.

Ah!, penso jo. Si tots els humans féssem com ella, que sentíssim la satisfacció de fer contents als altres, que bé aniríem! Despullats d'aquest egoisme negre, que tot ho embruta i que és la base de tots els mals que a la terra patim, ens conqueriríem els uns als altres amb la mateixa facilitat que la nena—tan petita! —m'ha fet seu a mi.

JOSEP ROCHE.

De la imprescindible necessitat de saber xiular

Certament que jo no sabia reconèixer la importància del xiular.

Segurament era deguda aquesta posició meva, d'indiferent al xiulet, al fet de què jo mai vareig conseguir saber xiular.

Quan jo era criatura, amb el quotidià contacte amb les altres criatures del barri, tots més habils que jo, mantes vegades havia sentit vers a ells, una així com admiració, davant de la gràcil facilitat amb què ells llençaven de la seva boca, aguda xiulada, que portava a la meva ment el record d'alguna funció de lladres i policies, que jo havia vist amb l'ànim sospès per infantil temor i atenció, i més de quatre vegades, en paratge solitari, en el que ningú em pogués veure i fer burla de la meva poca trassa, havia intentat d'assatjar a fi de posseir-la per a mi tan difícil habilitat.

Confesso que mai vaig conseguir emetre cap xiulada mitjanament presentable, no ja en l'arribada d'un diputat—poso com a moderna solemnitat xiulable—sinó que ni en les més prosaïques corredisses de la Rambla.

Davant de tals fracassos, vaig fer-me el raonament, de què, per a viure, no era absolutament necessari el saber xiular, i que, per tant, bé podia estar-me d'aprendre'n.

Però savia la vida en totes les seves manifestacions, amb el temps i la raó, m'ha vingut a demostrar, que un home sense saber xiular sonorament, i incansablement, no pot ocupar dignament el lloc que li correspon en la seva vida de relació ciutadana, artística i política.

L'home que es troba en aquest cas, no pot assistir a moltes estrenes ni a la representació de moltes obres de les que s'ha fet gran propaganda, i són una poca-solta completa, i que el públic les pren, perquè talment de vegades sembla que el públic no sapigà res; no pot fer ostensible la seva opinió de moltes exposicions i artistes, i no pot assistir com cal a moltes conferències, especialment a les polítiques-socials

Es home a l'aigua, està socialment perdut.

Decididament, el xiular s'imposa; és avui d'importància suma.

CORPUS

La gran vuitada el Corpus ha vingut molt avançada, i ha fet sortir abans d' hora, per joia de la quitxalla, els gegants que només vénen una volta a l'any i gràcies, a lluir la seva còrpora ballant per carrers i places. En quant els gegants arriben, surten tot seguit les trampes, que, des de no sé quin segle, són coses inseparables en aquesta Barcelona, ciutat d'hivern com cap altra.

I, és clar, que els gegants quan surten solen dur joia i gatzara, i domassos i músiques i ginesta perfumada,

i la nota riolera de l'històric ou com balla, que si bé l'ou ens recorda que ben sovint ens amaguen, és, en canvi, un formós símbol de l'esperit de la raça, que sap dir a totes hores: "A les penes punyalades".

Jo, francament, me'n alegro de trobar-me a la vuitada del Corpus, car, val a dir-ho, ens ensopim un xic massa, i un país on abunda

la gent qui per varies causes fa temps que li va per dintre una processó molt llarga, és just que surtin a fora les processions virolades amb ses fileres de ciris, amb ses banderes més maques, amb les pitreres superbes totes de creus carregades;

amb els penons que sols surten dintre d'aquesta vuitada, i amb aquells rengles de clergues que es pot dir que mai s'acaben, i cantant el gori-gori

volen fer cara de Pasqués. Dies de goig i alegria i de concerts de campanes i de "caramelos" llèpols

que endolcixen les paraules, quin començar s'anuncia amb un pet de canonades;

dies que escampen la joia i l'amor per totes bandes; ara a la Barceloneta, ara a Sarrià o a Gràcia,

ara a Hostafrancs, ara a Horta, o a Les Corts, que van tornant-se en un barri de primera, sojorn de l'aristocràcia.

En Maragall que em perdoni; la festa de l'any més caia no serà mai la revetlla de Sant Joan celebrada,

sinó la diada de Corpus, perquè porta més gatzara, i fa que riem per dintre en veure gegants i trampes,

esperant l' hora ditxosa d'esclarir la gran rialla.

FLOK.

Lligues que porten cuia

Un amic de B..., flamant ciutat de Catalunya molt anomenada per les seves aigües pudentes i per l'affició a la pesca amb canya (això demostra la molta passivitat que tenen davant de molts atropells), ens assabenten que a la seva Casa Missió han représ les tordes d'exercicis espirituals que eren interrompudes feia una curta tempora.

Aquests amics que han presenciat la forma vergonyosa en què molts senyors han coaccionat a llurs obrers i masovers per ben nodrir les tordes, creuen veure un perill en aquesta mena de reclutament que es fa dels exercitants en les "Lligues de Perseverança", associació regentada a cada poble pel rector i, en conjunt, pels pares de la Companyia de Jesús.

Hom veu en això, ultra el negoci que deixen la pensió dels exercitants i les quotes que tots cotzen després, una mena d'organització feixista-clerical que podria donar en l'avenir forces més de cap a tots els homes de consciència lliure.

Nosaltres, dissoltadament, no estem pas massa al corrent dels negocis que es porten aquests senyors de la roba negra, però a l'observar que estenen tan curosament per tot Catalunya aquesta xarxa de les "Lligues de la Perseverança", recordem que no tenen pas la costum de feinejar en va, i que de Crist ençà tenen més costum de cuidar-se de les coses d'aquest món que no pas de la salvació de l'ànima.

Pregueu a Déu, que és l'únic que pot preveure les intencions que els guia, ens vulguí lliurar de què aquestes lligues no es tornin un lligam per junyir-nos a tots al seu carro triomfal.

NARCIS DE SOUS.

Tríptic de desesperació

El món està corcat;—la Humanitat podrida. Tot és falsedat!...—Tot és mentida!...

Qui sóc, i per què he vingut al món?; aquestes són les preguntes que, una i mil voltes, jo m'he fet; mes no he trobat mai la resposta.

I, així sempre... vivint enfosquit entre ombres i misteris; tenint l'esperança morta, com flor marçada i coll-torçada pel vent del desengany; sentint en ma carn jova la tremenda gangrena del viure.

Detesto el món, i maleixio als homes, cucs malignes, borratxos del vici, fols de ditxes i plaers que a la fi es redimeixen baix el pes del més potent, per veure'ns després llançats als abismes més escabrosos de l'espai, esclaus de la misèria; sentint sempre les xurriacades del verínós fuet dels orbs elements.

No el vull pas el brill de la vanitat, que avui imperra; l'encís de glòria corruptora; m'ofega el baf impur que en el món s'hi respira, m'eixorda el clam viciós que hi sura; hi veig en ell marcir la flor de joventut, hi veig les crueses i els desenganys, la maldat i la hipocresia; les llordes mesquines; hi veig per tot l'engany i la falsedat dels homes; el sarcasme sagnant que fa sofrir, la fel que hi trobo tots els dies, fins els plors que hi he llançat, feble de mi!...

Tot és falsedat!...
El món està corcat;—la Humanitat podrida. Tot és mentida!...

Mes extremituds de fred, els espasmes de dolor, les angoixes de desesperació repeteixen estridentment cada volta que intento analitzar l'engranatge de la màquina de l'Univers, al veure que tot ell està podrit i rosegat per les maldats dels homes i que sols hi germinen en ell: la vanitat, l'orgull i la mentida.

Cínica Humanitat!... Quin regnat més extens hi tens en l'ample espai del món!... Com han triomfat les depravacions; com fas que lluitin com llops famolents els homes, dipòsits de putrefactada matèria; mantant-se els uns als altres per veure satisfets els seus desitjos, la set de figurar; per ostentar una credencial, per una cinta, per un títol banal, per afegir unes quantes síl·lates més a noms deshonrats...; i aquesta és la Societat! La Societat del món en què, quan a un li porten, el primer que sent són: udols, gemecs i maleïcions eternes que llençen els mateixos humans, com estrofes d'un cant funeral.

Tot és mentida!...
El món està corcat;—la Humanitat podrida. Tot és falsedat!...

Els llocs de corruptela, els nius de degeneració, els magatzems de carn que put a tisi, és el que domina; la matèria!...

Pares desenfrenats i perverts que els tiva el jaure en el llit d'una bagassa, ultratjant el propi. Essers que, dominats pel dringar de l'enlluixador metall, més que vendre a un consemblant, com va fer aquell fill d'Icario, mal anomenat Judes, qui es vengué a son mestre per 30 diners, mercadegen i es venen a ses filles com qui es ven un gos.

Aquest és el tràngol de la vida; els articles amb què es regeix la Societat, la Societat que sempre ha estat governada pel més fort, com si tots no fossim iguals, com si

S'ha tornat sord

Anant de viatge, el jueu Levi es fa amic amb un catòlic i comencen a parlar de les seves religions.

El catòlic preguntà al jueu:

—Com és que teniu aquestes costums tan estranyes?

—Quines són? —respon el jueu.

—Els vostres enterraments mateixos. Com és que els feu a la nit i corrent tan depressa per portar el mort al cementiri.

—Us ho diré —respongué el jueu—, nosaltres temem la mort; però, això sí, si és tracta d'un catòlic, ja no ens fa por.

Al cap de poc, el jueu digué:

—I com és que vosaltres, quan pregueu, crideu tan fort, en lloc de dirigir-vos a Déu en veu baixa, en senyal d'acatament?

—Senzillament, el nostre Déu és tan velet, tan vellet, que se'n ha tornat una miqueta sord.

Sembla que l'Ajuntament vol suprimir les brigades municipals.

I amb els carrers que hi ha per impedir! Creiem que el que tindrien de fer, fóra augmentar-les.

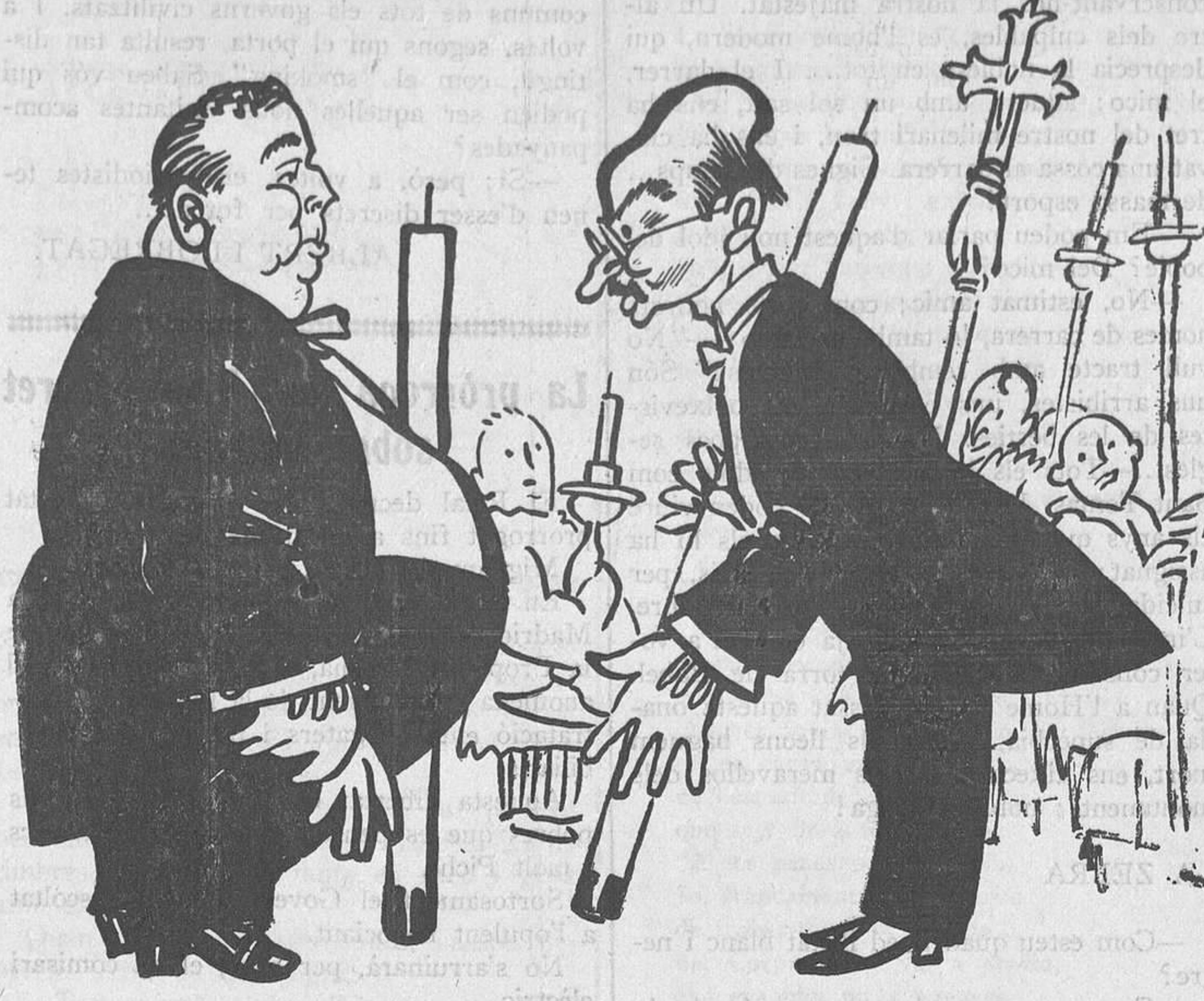
En Mussolini diu que el feixisme és invencible.

Home, potser sí, però de més alts n'han caigut!

Hem vist alguns homes amb uns pantalons exaggeratedament amples.

A aquests individus, o els hi manca home o els hi sobra pantaló.

A Rússia s'ha desbordat el Volga, deixant a

CORPUS

—Aquesta és la cent vint vegada que vaig a la processó.

—No el feia tan vell.

—No, home; és que vaig a totes: a la de

Gràcia a la de la Barceloneta, etc., etc.

varis centenars de famílies en la més espantosa misèria.

Als russos se'ls ha girat el sant d'esquena. Quan s'està de pega...

Hi ha hagut un home que ha pagat cent pessetes a l'Ajuntament, per a treure els gegants durant els dies de Corpus.

Això sí que és ésser cornut i pagar el beure.

Amb la nova llei del timbre, pagaran un impost els que, menjant, facin quinze pessetes de gasto.

No estaria millor que aquest impost fos repartit entre els que no poden menjar?

Un anglès ens deia l'altre dia:
—Barcelona mi gustar mucho, ser muy bonita, ma tener cara muy sucia.

L'Ajuntament ha acordat pagar 603'40 pessetes de material fotogràfic gastat pel fotògraf del mateix.

A aquest pas aviat hauran de fer una nova emissió d'obligacions.

Ara, després d'haver-se fet retratar tant, que es posin tranquil·ls.

Dies passats varen trobar una criatura d'uns sis mesos al carrer de Pelai, abandonada.

No sabem quin qualificatiu donar a les mares com aquesta de la que ara ens ocupem, perquè inclús a les bèsties els hi han de prendre i es defensem a mossegades i esgarrapades per a defensar els seus fills.

El dir-li bèstia, fóra un elogi.

A França, segons notícies que tenim, solament hi han 409 obrers sense treball que reben auxili de l'Estat.

Bé, però que no reben auxili, i que estan sense treball, quants n'hi han d'aquests?

Suposem que el número serà més gros.

Aquests pocs noms: Valle-Inclán, Gabriel Miró, Pérez de Ayala, Pío Baroja, Fernández Flórez, qui els coneix? Mitja dotzena d'espanyols!

Aquests altres: Zamora, Alcàntara, Samitier, Monjardín, etc.? Tots els espanyols, menys la mitja dotzena que coneixen els abans indicats.

LO NOY DE LA MARE

Reproducció d'aquest famós setmanari de l'any 1866.

Preu: 5 Ptes.

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA
Olm, 8 :: Ciutat

UN TROS DE PAPER.

EN UN CEL-OBERT.

Mariagneta! Mariagneta! Mariagneta!

Qui m'cria?

Jo la crido! Ja fa mitja hora que m' estic esgargantant.

Doncs fins ara no l'he sentit. Estava à la part de rader fent els lits.

Anàs a bombà; però la senyora (en to de burla) se deixà la xixa oberta.

Fila metà, no sé què dirà, una no pot pas ser tot.

Es que l'altra dia ja va passar lo mateix. Si vosalté no fos tan descuidada...

Ay! ay! aboton y axó! encara un rovinyà.

Si no l'agrada, deixe-ho.

Jo no ho deixar, no m' doca la gana.

Si es dona de gana, ja sap aboutir-ho de mar.

Mirí quinques indecessions de dir, la gran brutal!

Qui? Jo brutal! Yes qui 'm diu brutal! Vosté ho es.

L'altre dia portava una llançà a la fandilla que si podia suar pà.

—Ay! yes que 's fa en mil Valdria més que no tirés tantas porquerias al pon!

La tercera pà... —Qui es qui tira porquerias al pou?

Ja deu habé xarracat una mica massa.

A poca, à poch, al parlar; si puig aquí dalt, li clavo un far de bofetades.

Ara mateix o' han passat una pila que hi anabán à bofetades. Encara ningú m' li ha possat la mà à la cara.

—Ni' meu pare! Qui' pensa que soch la Ria?

La Ria... —Què vol dir això?

—Jo res, però la senyora no 'n ya té cas, perquè ja sap que 'l viu agrada una mica massa.

La primera pà... —Ay putinerà! vosté si que ho es de horrata y trapassera, y bruta y que mes valdrà que edats.

Pestejada mes que cap ges: iothom la segueix.

—Senyal que 's agrada. No fingiu po que la seguixen à vosté, ab aquells d'apagà llums; hi cap mes gènero que à l'Aduna.

La del entrerrol... —Vajal! vajal! callin que jan mal de cap.

—Ella ha començat, no li deya pas res jo.

—Jo no vull callis: si no 'ns vol sentir, tapis les orelles.

—Dousca no calli, ja la coneix iothom per escandaloses.

—Y a vosté per trapassera.

—Perçó!

—Aldecentall!

—Mala dona!!!

—Lladrà!!!

—Tu ho eis!

—Per què m' ba de trenca 'l respecte? —Per què m' ha

de d'U?

ROBERT SANALL.

PEROS.

Aquí tenen en Bernat, Qu' ants era un perdulari; Sols guanya un duro diari

Y fa un any qu' es empleat.

Un diari liberal ha increpat à la censura de teatros, suposat que en *L'Espresso* havia deixat passar expressions inofensives; nosaltres creíem de bona fe que lo mateix escriptura no hi trobarà res, absolutament res, que mereixi reproval, y en la nostra oficina podem a qualsevol hora la persona que vulga, llegir lo original de la comedianta que (meritxent menor que molts de altres autors), ha estat objecte de una denuncia tan infundada com inopportuna, per referir-se à la obra de teatro en que el Sr. Piñarri ha donat mes proves de saber ser jocós y honest, al mateix temps.

Si à l'autor li pot ser d'alguna satisfacció la nostra enhorabona, nos alegrem perquè pocas vegades ne rebrà de mes cordials y espontànies que la de Un Tros de Paper.

La Redacció.

SÍMILS

—¿En què se sembla una brasa de foc à un chasco?

—En que crema.

—¿En què se sembla un sombrer à una pluja?

—En que fa bolets.

—¿En què se sembla un carro à un soldat?

—En que té fusell.

—¿En què se sembla la catedral à un heroe?

—En que té un gran cor.

—¿En què se sembla un cotxe de dos caballs à lo general Lou?

—En que té llansas.

—¿En què se sembla un got à una sepultura?

—En que es vas.

—¿Quina diferència hi ha entre un elefant y un esparrach?

—Que l'elefant se pot menjat à l'esparrach, y l'esparrach no se pot menjat al elefant.

CHARADA

La primera es pera beure;

segona, per ser canauda;

tercera, sol deixar blau

quand una nena l'encusatxa;

tothom que 's mou en lo mon,

de segur, que fa la cuarta.

Primera y segona tenen,

proprias sevas, moltes cassas.

Una y quatre ho es la carn

del que escriu èsta charada;

y lo tot es un bell arti

de la terra catalana.

Solució del geroglífich anterior.

Caball fort, testa fort, si per cas caus, digas faba del meu cor.

GEROGLÍFIC.

N

A?

La solució 's darà en lo número que vés.

Ara distancialia.

E. R. — Juan Jordi.

Barcelona: 1865 —Impressa de Narcís Ramírez, Passatge de Escudellers, número 4.

NUMERO 8.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENGE 9 JULIOL 1865.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Amplo, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANTOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Amplo, 26, y Rambla del Riu, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes.....

FORA DE BARCELONA.

Trimestre..... 15 Pts.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANAL.

(Si Deu vot.)

LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE

le 15 de cada mes.

UN SUSCRITOR Y JO.

Suscriptor.—Ola! Què diem de nou?

Jo.—No m' entretengu que vaig molt depressa.

ROBERT SANALL.

LO NAS.

Han vist may dos nasos iguals?

¡Oh car!

Ben mirat, lo aspecte general dels homes es monòton, comparat al miserables insectes, que es riquisan un punt à varietat de formes; però també, ben mirat, tots les espècies anomàniacs irracionalis possiblement en materia de noses, comparades a lo humà.

¿Sabeu dibuirat un nas de lleó? Doncs emporeuleu à tots los lleons y veureu que 's escan be y tota semblarà que sigui lo que per forsa habien de tenir.

¿Sabeu visat un nas de mico o de llebra? Doncs es com ja lo teniu lo varem, ningú se 's pastó à son gust; que la major part dels homes lo porten tota la vida al front que ja teniu quant varem naixor; y perdió dictó que lo nas es la fatalitat; però si revela la qualitat que han de tenir la criatura, senyal es que aquelles qualitats las portabà ja en llavar desde lo vestre de la mare. No perdió, amat oyens, neva la doctrina de la gracia, ana de la recórd, sobre tot quant veig personas de forma desagradable en conjunt, y plenes de gracia en lo nas.

Pinteu una cara, esborrelli 's nas y despues poseu una altre ben diferent, y aquella cara podrà existir realment en la naturalesa. Lo mateix se pot fer respecte à la cara, lo front, les orelles, : mes ab lo nas no pot ser.

C